

John Sandford

Geschreven in
bloed

A.W. Bruna Uitgevers

1

Het was de zomer van het gips en de mobiele telefoons. Waar je ook keek, overal zag je mobiele telefoons. Hij voelde zich soms als een vlieg, gevangen in een elektronisch spinnenweb waarin iedereen, waar ook ter wereld en op elk willekeurig moment, die het nodig vond om hem lastig te vallen, op een knopje kon drukken en hem kon bellen.

Toen het echter begon, op dat ene beslissende moment, had hij zijn telefoon niet bij zich...

Lucas Davenport jogde door het avondduister, de fijne mist koelde zijn gezicht en het wegdek voelde vlak en betrouwbaar aan onder zijn Nikes. Ze hadden een lange winter achter de rug. In de meeste jaren waren de laatste hopen sneeuw op de parkeerterreinen begin april wel verdwenen. Nu echter, eind april, met dagtemperaturen van boven de twintig, zag je nog steeds restanten sneeuw langs de randen van de grotere terreinen, en die zouden er begin mei ook nog liggen.

Maar niet meer op het wegdek... de straten waren eindelijk sneeuwvrij.

Tijdens het rennen dacht hij na over alles en niets, over het leven dat hij leidde, over de kinderen, over de flarden tijd die zich hadden vastgezet in zijn geest: het moment dat hij was neergeschoten in een steegje, de man die dat had gedaan en die hij in een flits had gezien, de eerste aanblik van zijn pasgeboren dochttertje, het gezicht van zijn moeder, 's morgens vroeg, getekend en met een sneetje geroosterd brood in haar hand, het beeld net zo duidelijk als het vijftwintig jaar daarvoor was geweest, op de dag dat ze was overleden...

Al deze beelden hingen als portretten en landschappen aan de muur van zijn geheugen, kleurige flitsen in de zwart-witte nacht. Ondanks alle problemen, het geweld en de narigheid die hij in zijn

leven had gezien, de dood van zijn ouders en zijn vrienden... was het allemaal nog niet zo slecht geweest, meende hij. Niet veel om spijt van te hebben. Nog niet.

Hij begon ouder te worden, had net zoveel grijs als zwart haar bij zijn slapen, en de eerste aanzet van wat op een dag lijntjes naar zijn mondhoeken zouden worden, maar voorlopig, op deze voorjaarsdag, had hij in minder dan een halfuur acht kilometer gerend, door de natte straten van de stad, en hij had thuis vier mensen die van hem hielden.

Meer kon hij zich niet wensen.

Door de mist, in zijn vaak gewassen Bass Pro Shops-sweatshirt met afgeknipte mouwen en een grijs sportbroekje, rende hij bij Mount Curve de heuvel op en minderde vaart bij Wells Fargo op de Ford Parkway, waar hij bij de pinautomaten door de ramen naar binnen keek. Er was niemand, gelukkig. Want hij hijgde en rook naar zweet na acht kilometer rennen, en mensen bij een pinautomaat vonden het niet altijd prettig als er zo iemand naast je kwam staan.

Hij ging naar binnen. Het enige wat hij bij zich had was een Dunhill-portefeuille met zijn pinpas, zijn rijbewijs en vijftien dollar. Geen telefoon; voor de korte tijd dat hij van huis was had hij geen telefoon nodig. Hij schoof zijn pasje in de automaat, toetste de vier cijfers van zijn pincode in en zag op het scherm dat hij maximaal vijfhonderd dollar kon opnemen, wat hij nu ook deed, en in de daaropvolgende seconden kwamen zijn pas, het geld in biljetten van twintig dollar en de bon uit de automaat schuiven. Hij zag op de bon dat er nog \$19.250 op zijn rekening stond, deed alles in de portefeuille, stopte die in zijn achterzak en duwde de deur open.

De junk stond recht tegenover hem, met een oude, verchromde revolver in zijn trillende hand, nog geen meter van Lucas' ogen. De mond van de loop was zo groot als de maan, en de man zei: 'Geef op dat geld, geef op dat geld...'

De man had heel lichtblauwe ogen, bijna alsof ze gebleekt waren. Hij had rossig piekhaar dat over zijn oren hing en dat eruitzag alsof het met een bot nagelschaartje was geknipt. Hij miste diverse tanden, de huid van zijn gezicht was schraal en gevlekt en de spieren van zijn

broodmagere onderarmen lagen als potloden onder de huid.

Lucas dacht: dit zóú mijn einde kunnen betekenen. Wel een heel raar einde... doodgeschoten worden tijdens een straatroof door deze idioot, nadat hij in zijn leven tientallen zware criminelen had gepakt, moordenaars met functionerende hersenen.

Lucas merkte dat er nog iemand was, een vrouw die ongeveer een meter achter hem stond. Hij wierp snel een blik achterom: ze was groot en grofgebouwd, had niets in haar handen, maar dezelfde waanzinnige methamfetamineblik in haar ogen als de man. Aan de overkant van de straat, bij de boekwinkel boven aan de heuvel, liep nog een vrouw, onder een zwarte paraplu en met een dashond aan een riem naast zich, de hond haastig dribbelend op zijn rupsenpootjes om haar bij te houden. Er reden auto's voorbij, de banden maakten een ruisend geluid op het natte asfalt, Lucas meende platgereden wormen te ruiken en de junk, bij wie het kwijl over zijn kin liep, riep: 'Geef op! Geef op dat geld!', waarop Lucas hem de vijfhonderd dollar gaf.

Hij was de vrouw uit het oog verloren, want hij concentreerde zich op de loop van de revolver en de vingers van de man, om de kolf en om de trekker. Als die bleker werden, omdat hij kracht zette, zou Lucas iets moeten doen.

Maar zodra de junk het geld uit zijn hand had getrokken, beukte de vrouw hem met beide vuisten tussen de schouderbladen terwijl ze hem tegelijkertijd pootje haakte met haar voet. Lucas, uit evenwicht gebracht, viel languit voorover, brak de val met zijn handen, maar sloeg alsnog hard tegen de grond, met zijn knieën en zijn kin op het asfalt, en toen hij zich omrolde, zag hij de twee wegrennen. De vrouw was groot, had brede schouders en brede heupen, maar ze had eerder een grove lichaamsbouw dan dat ze dik was. De man, naast haar, was mager en spichtig.

Lucas krabbelde overeind en overwoog even om ze achterna te gaan, maar de man draaide zich al rennend om en zwaaide dreigend met de revolver naar hem. En Lucas had niets bij zich, alleen zijn portefeuille met zijn rijbewijs, zijn pinpas en vijftien dollar. Geen pistool, geen telefoon.

En hij had pijn. Zijn rug deed pijn van de val, zijn handen en knieën waren ontveld en zijn polsen voelden alsof ze gekneusd waren.

Hij voelde aan zijn mond, zag bloed op zijn vingertoppen en wist dat zijn tanden door zijn onderlip waren gegaan. Zijn gebit was in orde; er zat niets los.

Hij liep een paar meter achter de straatrovers aan maar stopte toen ze de hoek om renden. Na een paar seconden hoorde hij een auto met piepende banden weggrijden en al gauw waren ze uit het zicht verdwenen. Lucas keek om zich heen: niemand te zien op deze regenachtige zondagavond, alleen de vrouw aan de overkant, met haar paraplu en haar hondje, die verder de heuvel op liep, zich niet bewust van het feit dat er iets was gebeurd.

‘Shit,’ zei Lucas, en hinkend ging hij op weg naar huis. Tijdens het lopen ging hij in zijn hoofd nog eens na wat er was gebeurd. Hij had, concludeerde hij, het juiste gedaan. De oude, waardeloze revolver was waarschijnlijk een .38 geweest. Geen bijzonder krachtig wapen, maar krachtig genoeg om zijn hersens door de straat te verspreiden. En hij dacht: ze hebben dit eerder gedaan. De vrouw had hem als een prof tegen de grond gewerkt... beheerst, efficiënt, getraind.

Zijn lip deed pijn. Zijn knieën en zijn handen deden pijn. Hij was vijfhonderd dollar armer.

Maar ze hadden een grote fout gemaakt.

Vroeg of laat zou hij ze terugzien.

Weather, zijn vrouw, die chirurg was, maar die haar coassistentschap op Spoedeisende Hulp had gedaan, probeerde de kalmste in huis te zijn, maar ze was voortdurend aan het woord terwijl ze hem verzorgde. Die lip, zei ze, stelde niets voor, dus die pijn moest hij maar dragen als een kerel en er niet over zeuren. Zijn knie moest ontsmet en verbonden worden en misschien had hij een paar spiertjes in zijn onderrug verrekt, maar alles functioneerde nog en met de wervelkolom was niets aan de hand.

‘Je hebt een gespierde nek en dat is maar goed ook,’ zei ze. ‘Dat voorkomt dat je zweeps slag oploopt.’ Ze kneedde zijn schouder terwijl hij op een keukenstoel zat en een Oreo at. De crèmevulling smaakte een beetje naar bloed.

Het zorgwekkendste vond ze zijn linkerpols.

Letty, hun geadopteerde tienerdochter, vroeg: ‘Wat ga je hieraan doen?’

‘Ze achter de tralies stoppen,’ zei Lucas. ‘Al is het het laatste wat ik doe.’

Letty sloeg haar armen over elkaar en mopperde: ‘Dat is wel het minste.’

Hij belde de politie van St. Paul en een paar agenten in uniform kwamen zijn verklaring opnemen. Ze stelden voor dat hij naar het bureau zou komen om hun archief van methgebruikers te bekijken. Toen ze vertrokken waren, reed Weather met hem naar het Hennepin County Medical Centre en zei ze tegen de dienstdoende arts dat ze röntgenfoto’s van Lucas’ beide polsen wilde. Dankzij haar status in het ziekenhuis werd Lucas onmiddellijk geholpen.

Na vijf minuten kwam de arts terug, nam hen mee naar het beeldscherm van zijn computer en sloeg een paar toetsen aan. De röntgenfoto’s kwamen in hoge resolutie op het scherm en de arts zei: ‘Je hebt je linkerscaphoideum gebroken.’

‘O god,’ zei Weather. Ze tuurde naar het beeldscherm. ‘Ja, het is duidelijk te zien.’ Ze wees naar een lijntje in een van de botjes.

Het lijntje zag eruit alsof er een witte haar op het beeldscherm zat. ‘Het kan nooit al te erg zijn,’ zei Lucas. ‘Dat botje is zo groot als...’

‘Het maakt niet uit hoe groot het is,’ zei Weather. Lucas had nog steeds de neiging om de grootte van dingen, hoe groot of hoe klein ze ook waren, te vergelijken met die van zijn geslachtsdeel. ‘Je moet in het gips.’

‘Gips?’ Hij boog zijn pols. Dat deed pijn, maar het was te verdragen. Hij keek de arts aan, die knikte, en daarna naar Weather. ‘Dat menen jullie niet.’

‘Met een beetje geluk mag het er over drie maanden af,’ zei de arts. ‘Bij de meeste mensen duurt het zes maanden.’

‘Wat? Daarvoor?’ Hij kon zijn oren niet geloven. De breuk was amper te zien op de röntgenfoto.

Weather legde het uit in gewichtige taal. Hij kende niet alle woorden, maar hij begreep dat de handwortelbeentjes, waarvan het scaphoideum er een was, en dat het bootvormig been werd genoemd omdat het er als een bootje uitzag, diverse pols- en handbewegingen mogelijk maakte.

Als het botje gebroken was en de breuk heelde niet, stierf het af

en ging het rotten. Dan zou hij zijn hand niet meer goed kunnen gebruiken.

Dat klonk niet goed.

Dus drie kwartier nadat ze waren binnengekomen, kwamen ze Spoedeisende Hulp uit, Lucas met een synthetisch gipsverband van zijn knokkels tot aan zijn elleboog, en een potje pijnstillers in zijn zak.

‘Eén voordeel,’ zei Weather. ‘Het is je linkerhand.’

‘Dat klotegips weegt verdomme als een rotsblok,’ mopperde Lucas. ‘Als ik die klotejunk te pakken krijg, sla ik hem zijn hersens in met dat klotegips.’

‘Dat zijn wel weer genoeg kloten voor vandaag,’ zei Weather. ‘En maak je over die junk maar geen zorgen. Als hij zover heen is als je zei, maakt hij het niet lang meer.’

‘Als ik hem vind, gaat hij eraan,’ zei Lucas.

Toen ze thuiskwamen riep Letty: ‘Wauw, dat gipsverband is zo groot als...’

‘Laat maar,’ zei Weather.

Het gipsverband was een constante ergernis. Lucas typte normaliter met tien vingers, maar hij kon die van zijn linkerhand nu niet spreiden, dus hij kon er maar één van gebruiken. Bovendien was hij in de loop der jaren gewend geraakt aan zijn ouwe trouwe Colt .45 ACP, die je met twee handen moest vasthouden wanneer je richtte. Hij was ooit overgeschakeld naar een double-action negen millimeter, maar die was hem nooit bevallen. En hij kon zijn autostuur niet goed vastpakken, hoewel hij dat met zijn linkerhand eigenlijk bijna nooit stevig vasthield.

De grootste ergernis kwam op de dag dat hij op de bootsteiger van zijn jachthuisje zat te vissen en een kleine blauwkieuw aan de haak sloeg, om vervolgens te constateren dat de blauwkieuw, dicht onder het wateroppervlak, werd belaagd door een breedbekbaars van meer dan een halve meter. Hij wist de baars naar de kant te lokken, maar hij kon hem niet uit het water trekken: hij wist niet eens zeker of hij hem wel goed aan de haak had. Hij zou zijn hengel in de ene hand moeten nemen en zijn schepnet in de andere... maar nu moest hij hulpeloos toezien terwijl de baars als een gek met zijn

staart sloeg, zich een laatste keer kromde en zich wist te bevrijden.

Lucas was ervan overtuigd dat de baars, toen die wegzwom, zijn middelvinger naar hem opstak.

Het gips werd van zijn arm gezaagd, tijdelijk, na drie maanden, er werd een nieuwe röntgenfoto van zijn pols gemaakt en de arts zei dat hij nog een maand in het gips moest. Zijn onderarm werd bedekt door dode huid en ook de spieren zagen er ongezond uit... verschrompeld, vond Lucas. Zijn arm deed hem denken aan die van de junk. De arts vond het goed dat hij de dode huidcellen van zijn arm scrubde voordat er nieuw gips omheen ging. De nieuwe huid, tussen de haartjes, was roze en zacht als babybiljetjes. 'Kom over een maand terug,' zei de arts. 'Over een maand zit je goed. Je hebt geluk. De meeste mensen zitten er zes maanden aan vast.'

'Dat zei de vorige arts ook. Dat het er, als ik een beetje geluk had, na drie maanden af mocht.'

'Dan heb je heel veel geluk,' zei de arts. 'Jij hebt maar een beetje geluk.'

De zomer van het gips en de mobiele telefoons, hoewel uitstekend wat weer betreft, was beroepsmatig relatief rustig. Lucas' taak bij Bureau Misdaadbestrijding (BM), die hij min of meer zelf had bedacht, bestond vooral uit politiek gevoelige zaken, of zaken die veel media-aandacht zouden kunnen trekken. Maar voor zover iedereen wist, bleven de politici hun potentiële vijanden uit de weg... hoewel er altijd later nog iets aan het licht kon komen. ('Ik wist niet dat ze veertien was. Ik zweer het, ze zei dat ze tweeëndertig was.')

Dus hield Lucas zich bezig met een zelfbedacht meerjarenproject dat bestond uit het opsporen, bewerken en vastleggen van politie-informanten in de criminele onderwereld van Minnesota. Het project werd geheimgehouden uit vrees dat ze door de pers zouden worden uitgelachen. De meeste mensen geloofden namelijk niet dat Minnesota een echte onderwereld had, en zij die het wel geloofden – politiemensen – wilden meestal hun bronnen niet prijsgeven.

Net als in alle andere staten liepen er in Minnesota meer dan genoeg boeven rond. Van een totale bevolking van bijna zes miljoen mensen zaten er tienduizend in de gevangenissen en het was er een

komen en gaan. Van die tienduizend zou het voor een aanzienlijk aantal bij die ene keer blijven, of ging het om veroordeelden van een soort dat hem niet echt interesseerde: automobilisten die herhaaldelijk dronken achter het stuur zaten, mensen die waren veroordeeld wegens doodslag of dood door schuld, of witteboordencriminelen. Deze mensen werden de 'éénplegers' genoemd, die meestal alleen handelden, uit stommititeit of uit hebzucht, en van wie, afgezien van de dronken automobilisten, niet werd verwacht dat ze opnieuw in de fout zouden gaan.

Lucas was geïnteresseerd in de veelplegers, de profs, de mensen die leefden en werkten in het criminele milieu: motorbendes, straatbendes, inbrekers, straatrovers, oplichters en drugsdealers. Lucas was gekomen tot de theorie dat elke county en elke stad een 'trefpunt' moest hebben, dat de criminelen uit de omgeving aantrok... een bar, een bowlingbaan, een boksschool.

Bovendien meende hij dat criminelen uit de ene omgeving de meeste trefpunten uit de omliggende streken moesten kennen, ongeacht hoe dichtbevolkt of hoe landelijk die ook waren, en dat ze die zouden opzoeken als ze van huis waren.

Wat hij wilde, was duizend namen van mensen die bereid waren met de politie te praten, het hele netwerk van trefpunten en minstens één of twee informanten binnen elk trefpunt.

Ze zouden allemaal weten wie hij was en hij zou er bepaalde garanties tegenoverstellen. Zoals geen invallen door de politie.

Om zijn systeem van de grond te krijgen, had hij eerst moeten leren hoe een spreadsheet werkte, en daarna het een en ander over computerbeveiliging, want hij wilde geen algemeen toegankelijke criminele database, wilde die nog niet blootstellen aan de nieuwsgierige blikken van andere politiemensen. Het was niet zo dat hij de anderen niet wilde helpen, maar dat de database, zodra meer mensen zich ermee gingen bemoeien, niet langer zou functioneren. Tipgevers wilden een relatie, niet dat hun naam te lezen stond in een politiekraantje, en als ze ook maar het geringste vermoeden hadden dat dat kon gebeuren, zeiden ze niets meer of verdwenen ze uit beeld.

Dus zat Lucas de hele zomer aan de telefoon en maakte hij lange ritten door Minnesota voor zijn gesprekken met ongewone mannen

en vrouwen, in broodjeszaken en op parkeerterreinen, om zijn database uit te breiden.

Op een zeker moment werd hem duidelijk wat de computer hem had geleerd. Ooit was hij in de verleiding geweest om naar een grotere politiedienst over te stappen... een van de federale bureaus of het korps van een heel grote stad, zoals New York of Los Angeles. Hij had dat niet gedaan omdat hij had gemerkt dat de regio Minneapolis-St. Paul de grootste was die hij nog kon begrijpen.

In Los Angeles kwam een agent terecht in een orkaan van shit en er viel op geen enkele manier te zeggen waar die vandaan kwam. Als je drie moorden in Venice op je bord kreeg, kon de dader net zo goed uit Portland of St. Louis als uit LA komen, en dan was de kans groot dat de plaatselijke politie die niet kende. Er waren in de regio LA seriemoordenaars actief, sommige al decennialang, zonder dat de politie er iets van wist. Totale chaos.

Dat zou in de Twin Cities niet mogelijk zijn. Er woonden ruim drie miljoen mensen in de stad rondom zijn huis in St. Paul, maar hij kon nog net bevatten wie dat ongeveer waren en waar de shit vandaan kwam.

In de rest van Minnesota woonden er nog eens twee miljoen en met behulp van een computer en een spreadsheet hoopte hij te bereiken dat hij ook de criminele wereld in dat deel van de staat beter zou leren begrijpen.

De opkomst van de mobiele telefoon had er een ander aspect aan toegevoegd, want met een mobiele telefoon was je kantoor overal waar je maar wilde. Ooit moest je eerst in je auto naar de plaats delict, minuten of soms uren rijden vanaf het bureau, en dan weer helemaal terug voordat je aan je werk kon beginnen. Met een mobiele telefoon had je onmiddellijk de beschikking over alles wat je nodig had: je contacten, de databases en de rapporten.

Het nadeel, uiteraard, was dat jij ook bereikbaar was voor al die contacten, en dat je soms amper de tijd kreeg om gewoon na te denken.

Een ander voordeel van zijn huidige werk – de bouw van zijn inlichtingennetwerk – was dat hij de tijd had om op zoek te gaan naar de

straatrovers die zijn vijfhonderd dollar hadden gepikt en zijn pols hadden gebroken. Hij ontdekte al snel dat zijn vermoeden juist was geweest: ze hadden het eerder gedaan.

Vier keer eerder in het zuidelijke deel van de Twin Cities en de randsteden, en nog zes keer in de buurt van de I-35 in zuidelijke richting, wat Lucas het idee gaf dat ze daar ergens moesten wonen.

Terwijl hij doorging met het uitbreiden van zijn informantennetwerk in het zuidelijke deel van de stad, informeerde hij meteen naar de twee; de magere slungel die beefde als een riet en de grote, grofgebouwde vrouw, allebei tot aan hun kruin onder de methamfetaminen.

Hij had ze nog niet gevonden toen er in augustus een abrupt eind kwam aan de rust en de vrede.

Een inspecteur van BM, die Lucas niet zo mocht maar die van waarde was wanneer het om politieke kwesties ging, belde Lucas thuis toen hij de *Times* zat te lezen en zich werkte door een kom uiterst stugge ontbijtgranen die volgens zijn vrouw en dochter ergens goed voor waren; ze waren organisch en walvisvriendelijk, of ze verlaagden zijn cholesterol, een van die dingen. Hij smachtte naar een geglazuurde donut, maar niet als hij Moeder Aarde daarmee in het verderf stortte.

Zijn mobiele telefoon naast zijn rechterhand ging over en begon gelijktijdig als een slang over de tafel te kruipen.

‘Grote problemen,’ zei de inspecteur. ‘Waar veel pers op af zal komen. Shaffer en zijn mannen zijn al onderweg. Jij kunt er beter ook naartoe gaan, om er meteen bij te zijn. Ik ga op zoek naar Rose Marie om haar in te lichten.’

Moord, zei hij. Een heel gezin afgeslacht.

Lucas reed de Porsche achteruit de garage uit, zag een grijze hemel en voelde dat de ochtendkoelte in kou was veranderd. Er was regen op komst, regen die de zomer verstoorde en die de inwoners van Minnesota herinnerde aan wat ze diep in hun hart al wisten: het zou altijd weer winter worden.

Het huis des doods was in Wayzata, aan het eind van een asfaltweg vol herfstbladeren, aan het meer, een paleis van baksteen en witte

panelen, waar de Great Gatsby gewoond zou kunnen hebben, gemaakt voor zomeravondsoirees vol mimosa en drankjes met een blaadje mint erin. De donkergroene bomen stonden dicht opeen, het gebladerte was nog zo vol dat alle geluiden erdoor werden gedempt, ook die van dichtbij, en een perfect verzorgd gazon liep langzaam af naar Lake Minnetonka. Een drijvende aanlegsteiger stak als een vinger het meer in, met aan de ene kant een snel motorjacht en aan de andere een grote rechthoekige vlonder die klaar leek voor het eerstvolgende feest.

Afgezien van de wind die door de bomen huilde was het doodstil. De laag overdrijvende wolken waren zo loodgrijs, het huis zo onderkoeld chic en de atmosfeer zo gespannen en onheilspellend, dat je elk moment een kraan met een reusachtige Hollywood-filmcamera verwachtte om door de blinkend gewassen ruiten te filmen welke gruwelen erachter hadden plaatsgevonden. Een gek geworden huisvrouw die iedereen had vergiftigd, een echtgenoot met een groot vleesmes in zijn hand, een stel robotachtige kinderen met een revolver met lange loop en een lege blik in de grijze ogen...

Geen van deze dingen was vergelijkbaar met de gruwelen die in dit huis hadden plaatsgevonden.

Lucas ging om een paar minuten over elf in de ochtend het huis binnen en kwam vijf minuten later de veranda weer op, om frisse lucht in te ademen en misschien om een plek te zoeken waar hij kon spugen, om de smaak van de dood uit zijn mond te krijgen.

Hij was een grote, geharde, heel rijke man met brede schouders en een haviksneus, gekleed in een wit shirt van tweehonderd dollar en een donkerblauw Purple Label-pak met een rode Hermès-das met een gedraaide knoop die iets was losgetrokken. Hij had een gebruint gezicht en een dun, wit litteken dat van zijn voorhoofd over zijn wenkbrauw naar zijn wang liep, en een tweede litteken in de holte van zijn hals, waar een jong meisje, nog maar net een tiener, vanuit het niets een pistool had getrokken en hem in de keel had geschoten.

Hij wreef over zijn wang met de vingers van zijn linkerhand, die uit het grauw geworden gipsverband staken. Del Capslock kwam na hem de veranda op lopen. Del keek over zijn schouder en zei: 'Ik

geloof niet dat ik ooit op een plaats delict ben geweest waar het zo stil is.’

‘Wat vind jij ervan?’ vroeg Lucas. Hij rook aan het gipsverband. Het stonk. Hij moest het weer eens onder de kraan houden.

‘Weet je wat mij het meest beangstigt?’ vroeg Del. ‘Niet de kinderen. De honden. Die honden hadden ons niks kunnen vertellen. Het waren geen getuigen. Het waren niet eens waakhonden. Twee dwergpoedeltjes en een golden retriever? Toch moesten ze dood. Ze zijn ze achterna gerend en hebben ze doodgeschoten. Ze hebben alles gedood wat ze tegenkwamen, gewoon omdat ze het leuk vonden.’

‘Ik weet het niet,’ zei Lucas. ‘Er is daar heel wat gebeurd. Misschien hebben ze de honden eerst gedood, om informatie los te krijgen. Ze hebben ze doodgeschoten om te laten zien dat ze ertoe in staat waren. Daarna het jongetje, toen de vrouw en de dochter en als laatste de man. Ze wilden iets van de man.’

‘We weten niet of het zo is gegaan,’ zei Del. Del was te mager, ongezond mager zouden sommigen zeggen, ongeschoren, en hij ging gekleed in een spijkerbroek, een T-shirt en Nike-sportschoenen. Op het T-shirt stond MENARD’S, wat een plaatselijke bouwmarkt was. Zijn opmerking gaf blijk van een ingewortelde scepsis over welke onbewezen veronderstelling dan ook: hij wilde feiten.

‘Ik heb het gevoel dat ze het zo hebben gedaan,’ zei Lucas, die minder problemen had met veronderstellingen en speculatie dan Del. Hij liet zijn blik door de omgeving gaan, keek langs het groepje politiewagens en busjes. Zowel links als rechts van hem kon hij een deel van het buurhuis zien. Er stonden meer huizen langs de weg, maar die konden ze niet zien. ‘Waar het om gaat is dit: ze schieten de honden dood, dat zijn drie schoten. Ze schieten drie of vier keer op het jongetje. Dat zijn heel wat schoten. Zelfs in een buurt als deze, met de deuren dicht, de airconditioner aan en langsvarende boten... zijn dat veel schoten. Daarom denk ik dat ze geluiddempers hebben gebruikt, en daarom denk ik dat het om profs gaat, die hier met een reden waren. En dan de man, die hebben ze met een mes bewerkt. Ze hebben hem eerst bedreigd en daarna gemarteld.’

‘Drugs?’

‘Ik denk het,’ zei Lucas. ‘Dat moet bijna wel, hier in de Twin Cities. Het is te gepland om iets anders te zijn. Volgens Shaffer had die gast

een softwarebedrijfje dat Spaanstalige software in Mexico verkocht. De ideale methode om drugsgeld wit te wassen.' Hij keek achterom het huis in, maar vanaf de veranda was er niets te zien.

Del zei: 'Daar komt iemand.'

Lucas draaide zich weer om en zag een patrouilleagent die over de weg naar het huis kwam rennen. De man was te dik en zijn buik wipte op en neer tijdens het rennen. De agent stak het gazon over.

'De buren,' zei hij tegen Lucas. Hij had een rood gezicht en zei verder niets, moest eerst even op adem komen.

'Ja?'

'De buren, de familie Merriam, drie huizen verderop.' De agent wees. 'De man, Dave, heeft gistermiddag een busje op de oprit zien staan. Hij heeft het drie keer gezien, toen hij thuiskwam, toen hij weer wegging en toen hij terugkwam uit de stad. Het heeft minstens een paar uur op de oprit gestaan. Het was een blauw busje, zegt hij, een Chevy, en hij zegt dat de eerste drie letters van de nummerplaat s-κ-y waren. Daarom is het hem bijgebleven, denkt hij. Door dat SKY op de nummerplaat en het blauw van het busje.'

Lucas knikte. 'Oké, daar hebben we iets aan.' Hij draaide zich om en riep naar binnen: 'Shaffer? Shaffer?' Tegen de agent zei hij: 'Ga naar binnen en zeg het tegen Shaffer. We moeten er meteen mee aan de slag.'

De agent ging naar binnen en Del vroeg: 'Wat gaan wij doen?'

Lucas haalde zijn schouders op. 'Iedereen bellen. Uitkijken naar blauwe busjes. De vrouw en de dochter checken op DNA. Op sperma hoeven we niet te rekenen, denk ik. Als het profs waren, hebben ze condooms gebruikt. Mogelijk vinden we ergens wat bloed of zoiets, misschien heeft een van hen iemand gekrabd of gebeten.'

Del knikte. 'Als je dit huis ziet, en de hele buurt, alles schreeuwt geld. Misschien waren het een paar doorgedraaide junkies die dachten dat er veel geld in huis zou zijn.'

Lucas zei: 'Nee...'

Del krabde aan zijn oor en zei: 'Oké, goed dan.'

'Ze waren naar iets op zoek,' zei Lucas. 'Drugs, volgens mij. Het ziet eruit als de moorden die ze in Mexico plegen. Zo nietsontziend. Zo wreed.'

'Misschien komen ze tevoorschijn uit de DNA-bank.'

‘Weinig kans.’

‘Oké.’ Del keek naar de lucht. ‘We krijgen regen.’

‘Kan geen kwaad,’ zei Lucas. ‘Het is lange tijd warm geweest. De eerste koele dag sinds een hele tijd.’

‘De herfst komt eraan,’ zei Del.

Ze gingen weer naar binnen, waar een rechercheur, Bob Shaffer, met de patrouilleagent stond te praten. Toen hij Lucas zag zei hij: ‘We hebben misschien iets.’

Lucas knikte kort. ‘Wat?’

‘Romeo heeft een volgorde bepaald, denkt hij. Volgens mij heeft hij gelijk.’

Romeo was van de Technische Recherche, een kleine man met negroïde gelaatstrekken, een brede neus en een netjes verzorgd plukje zwart haar onder zijn onderlip, dat hem goed stond. Lucas en Del vonden hem in de woonkamer, waar hij met een notitieboekje in zijn hand bij de vermoorde volwassen man stond. Het zag eruit alsof hij in een pandjeshuis inventaris stond te maken. Het rook in de woonkamer echter niet naar een pandjeshuis; het rook er naar een slachthuis.

De dode man, die vrijwel zeker Patrick Brooks heette, vijfenveertig jaar, blond, ooit aantrekkelijk, met grote, witte Chiclet-tanden, lag op zijn rug op de vloerbedekking, in een grote plas bloed die al begon in te drogen. Zijn armen waren tot aan de ellebogen met brede grijze tape aan zijn zijden vastgeplakt. Er zaten geen vingers meer aan zijn handen; die waren eraf geknipt, één kootje per keer, en ze lagen als cocktailworstjes door de kamer verspreid. Ogen had hij niet meer; die lagen bij de televisie. Zijn broek was omlaag getrokken tot op zijn knieën en hij was gecastreerd. Ze hadden zijn oren afgesneden maar zijn tong laten zitten, zodat hij kon praten, waarschijnlijk. Hij was gestorven toen de moordenaars zijn buik opensneden, want dat hadden ze niet afgemaakt.

‘Shaffer zei dat je een volgorde had bepaald,’ zei Lucas.

‘Ik denk het wel,’ zei Romeo. Hij wees met zijn gele potlood op de dode man. ‘Hij is er als laatste aangegaan. Ik denk dat ze met getrokken pistolen zijn binnengekomen om iedereen in bedwang te hou-

den. Ze hebben ze samengedreven, geboeid en op de vloer gelegd. Toen hebben ze eerst de honden doodgeschoten. De golden retriever hier in de kamer, de poedeltjes renden naar de keuken. Daar zijn ze doodgeschoten. Daarna was de vrouw, Candace, aan de beurt. Ze hebben haar verkracht, geslagen en weet ik wat nog meer, en toen haar keel doorgesneden. Het zoontje, eh... Jackson, begon blijkbaar te schreeuwen of over de vloer te kronkelen of zoiets, en hem hebben ze doodgeschoten, in het hoofd. Een deel van de bloedspatten en het hersenweefsel zijn terechtgekomen op het been van de moeder, dat al bloot was en dat niet heeft bewogen toen het erop spatte.'

'Dus ze was al dood,' zei Del.

'Ja. Daarna was het de beurt aan de dochter, Amelia. Ze ziet er niet best uit, dus ik denk... dat ze van alles met haar hebben gedaan. De patholoog-anatoom zal je moeten vertellen wat allemaal. Uiteindelijk hebben ze haar keel doorgesneden. Ze is doodgebloed en zoals jullie kunnen zien, liggen er een paar vingerkootjes in het bloed. Zo te zien zijn die erdoorheen gerold, waardoor haar bloed erop is terechtgekomen.'

'Tenzij het zijn bloed is,' zei Del.

'Nee, volgens mij zijn ze door vers bloed gerold. Ik denk dat zal blijken dat het haar bloed is.'

'Het lijkt op waar we het buiten over hadden,' zei Lucas tegen Del. 'Ze wilden iets van hem of ze hebben een boodschap overgebracht.'

'Hadden ze de messen zelf meegebracht of hebben ze die uit de keuken gebruikt?' vroeg Del.

'Zelf meegebracht,' zei Romeo. 'Het messenblok in de keuken is compleet. Zo te zien zijn er scheermessen gebruikt, of scalpels, en voor de vingers denk ik aan een tang, een kniptang. Je krijgt van die rafelige randen als je een kniptang gebruikt. Ze wisten wat ze hier kwamen doen,' zei Romeo.

'En toen hebben ze iets op de muur geschreven,' zei Lucas. Ze keken alle drie naar de muur met de in bloed geschreven boodschap: WEKOMEN. Zonder spatie.

'Ja... ze hebben een paar vingerkootjes gepakt en die als pen gebruikt. Het zijn de kootjes die op de bank liggen. Er zit kalk op, van de muurverf. Hopelijk kunnen we er DNA vanaf halen, maar ik durf te wedden dat ze handschoenen aanhadden.'

‘Ze hebben ze niet gekneveld; ze hadden tape, maar ze hebben niet de monden dichtgeplakt.’

‘Ze wilden dat ze konden schreeuwen,’ zei Lucas. ‘Dat ze het lijden en sterven van de anderen konden horen.’

‘Dat zou de zwartste interpretatie zijn,’ zei Romeo.

‘Heb jij een andere?’ vroeg Lucas.

‘Nee,’ zei Romeo. ‘Waarschijnlijk heb je gelijk. Nog één ding: wat we hier zien is precisie, geen onbeheerste woede. Ik hoorde Del buiten iets zeggen over doorgedraaide junk, maar daar geloof ik niet in. Dit is gepland en in koelen bloede gedaan. Zo voelt het. Door drie of vier man.’

Lucas keek naar de lijken, naar het slagveld. ‘En hoe zit het met DNA? Is er een kans dat we iets vinden?’

‘O, ja, we zullen heus wel wat DNA vinden,’ zei Romeo. ‘Transpiratievocht of huidcellen van de dijnen van de vrouw of het meisje, en misschien ook wel ergens anders vandaan.’

Del zei: ‘Als het profs zijn, weten ze dat ze vroeg of laat moeten zitten, en als ze dan in een DNA-bank zitten, zullen ze hiervoor gepakt worden. Daarom denk ik dat ze zich niet al te veel zorgen maken over DNA-banken.’

‘Omdat ze dom zijn?’ probeerde Romeo.

‘Nee,’ zei Del, en zijn blik ging naar de woorden op de muur. ‘Omdat ze niet van hier zijn. Omdat ze ergens anders vandaan komen. Uit Mexico, Midden-Amerika of misschien wel Rusland.’

‘Goed gedacht,’ zei Lucas.

Shaffer riep vanuit de aangrenzende kamer: ‘Hé, Lucas! Rose Marie is er.’

‘Ik kom eraan,’ zei Lucas.

Rose Marie Roux, de grote baas van Openbare Veiligheid, ooit senator, ooit korpschef van de politie van Minneapolis en ooit – heel even maar – patrouilleagent, kwam het tuinpad op lopen. Ze was een gedrongen vrouw in een blauwe jurk en met haar zilvergrijze haar zou ze iemands dierbare moeder kunnen zijn, als er geen brandende sigaret aan haar onderlip had gehangen. Ze was een snelle denker en bij de schermutselingen in de achterkamertjes van het Capitol kwam ze bijna altijd als winnaar uit de bus.

Ze keek Lucas aan en schudde haar hoofd. ‘Ik ga hier niet naar binnen,’ zei ze. ‘Ik wil het niet zien. Maar ik heb wel iets nodig wat ik aan de pers kan vertellen.’

‘Ze zijn alle vier dood,’ zei Lucas. ‘Patrick Brooks, zijn vrouw, hun zoon en hun dochter. Gemarteld, de vrouwen verkracht. Ik zou ze niet te veel details geven... gewoon, op brute wijze om het leven gebracht.’

‘Zijn er aanwijzingen?’ vroeg Roux.

‘Nee, niet dat ik heb gezien,’ zei Lucas. ‘Het ziet eruit als het werk van profs. Bruut en onpersoonlijk. Bedoeld om een boodschap af te geven. Er bestaat een kans dat we ze nooit zullen vinden, om je de waarheid te zeggen.’

‘Ik ga drie miljoen mensen niet vertellen dat we ze nooit zullen vinden,’ zei Roux.

‘Dan zeg je dat we een paar aanwijzingen hebben, waarover je geen verdere mededelingen kunt doen, en dat we de uitslag van het DNA-onderzoek moeten afwachten,’ zei Lucas.

‘Zijn die er, aanwijzingen? Of klets ik maar wat?’

‘Eén aanwijzing,’ zei Lucas. ‘Ze hebben iets op de muur geschreven, “wekomen”, zonder spatie. Dat zou kunnen betekenen, let wel... zou kunnen... dat ze naar iemand anders op zoek zijn. Zoals de moorden zijn gepleegd, lijkt het erop dat ze op informatie uit waren. Dat ze Brooks hebben uitgehoord, hebben geprobeerd informatie uit hem te krijgen en dat hij die niet heeft kunnen geven.’

Ze dacht er even over na en zei: ‘Sorry, maar bedoel je daarmee dat de kans bestaat dat ze dit nog een keer doen? Met iemand anders?’

‘Dat kunnen we niet uitsluiten,’ zei Lucas.

‘Dat klinkt niet goed,’ zei ze. ‘Helemaal niet goed.’

‘Het geeft ons een tweede kans om ze te pakken,’ zei Lucas, die het van de positieve kant bekeek.

‘Ah, Jezus... Wie doet het onderzoek?’

‘Shaffer.’

‘Oké.’ Ook hierover dacht ze even na. Toen zei ze: ‘Shaffer is competent. Maar hou contact met hem, Lucas. Blijf contact met hem houden.’

‘Wat kom je hier eigenlijk doen?’ vroeg Lucas. ‘Is er sprake van een of andere... betrokkenheid?’ Politieke betrokkenheid, bedoelde hij.

‘Ja, in de marge,’ zei ze. ‘Candace Brooks zou zich vroeg of laat verkiesbaar stellen voor een of andere post. Waarschijnlijk die van senator, volgend jaar, als Hoffman met pensioen gaat. De familie Brooks heeft veel geld geschonken aan kandidaten voor belangrijke politieke posten tijdens de laatste verkiezingen, en ze doen het goed in de plaatselijke afdeling van de partij... maar het is niet echt een politieke kwestie.’

‘Dus het maakt niet uit als we ontdekken dat ze drugsgeld witwassen en het doorsluisden naar de plaatselijke democraten?’

De doorgewinterde politica haalde haar schouders op. ‘Dat zou pijnlijk zijn... ongeveer vier minuten. Daarna niet meer. Maar weet je, het waren wel onze mensen.’ Democraten, bedoelde ze.

Del vroeg: ‘Wat ga je nou tegen de pers zeggen?’

Ze draaide zich om, nam hem van top tot teen op, fronste haar wenkbrauwen en zei: ‘Jezus, Del, je ziet eruit alsof je uit een vuilniswagen bent gevallen.’

‘Mijn werkkleding,’ zei Del. ‘Thuis draag ik uitsluitend Ralph Lauren-pantalons en Tiger Woods-golfshirts.’

Ze maakte een grof geluid, draaide zich om en keek naar het eind van de straat, waar, uit het zicht, de pers zich had verzameld. ‘Ik vertel ze de waarheid, alleen niet alles; vier brute moorden, motief onbekend. We beschikken over diverse aanwijzingen en verwachten relatief snel een arrestatie te kunnen verrichten.’

‘Die laatste belofte zou me de stuipen op het lijf jagen,’ zei Lucas, ‘als iemand het langer dan twee seconden zou onthouden.’

‘Daar hebben we mee te maken,’ zei Roux. ‘Hoewel ik als hoofd Openbare Veiligheid tegen jou zeg dat ik wel verwacht dat jullie ze pakken.’ Ze zette haar wijsvinger op Lucas’ borstbeen. ‘Jij.’

Lucas liep een eindje van het huis weg en keek van een afstand toe terwijl Rose Marie de pers toesprak. Ze gaf hen wat algemene informatie, maar verder niets. Ze stond in de weelderig groene tuin van de burens, met hun landhuis op de achtergrond en de persmensen op de stoep. Het woord ‘bruuft’ viel, maar ze weigerde er dieper op in te gaan.

Het zou voldoende moeten zijn, maar de reporters waren het daar niet mee eens.

Een van hen kende de smeris die de wegafzetting had gedaan, en zijn commentaar werd de headline van Channel Eleven: verkrachting, marteling, moord. Vingerkootjes, uitgestoken ogen, castratie en doorgesneden kelen. Plus de boodschap op de muur. WE KOMEN, door de producer voorzien van een spatie, in grove, geïmiteerde letters zichtbaar op de wand achter de nieuwslezeres.

Het item van Channel Eleven ontketende een ware mediastorm, die nog werd aangewakkerd toen een andere nieuwszender 'de eerdere geruchten bevestigde...'

De media waren groot in de Twin Cities. Een smeùige moord kon binnen enkele seconden uitgroeien tot het gesprek van de dag.

Het nieuws over de afslachting in het huis van de familie Brooks bereikte Sunnie Software een paar minuten nadat de lijken waren gevonden. Patrick Brooks had een bespreking met Marketing & Development en hij was niet komen opdagen. Bij hem thuis nam niemand de telefoon op en zijn mobiele telefoon werd evenmin beantwoord.

De vicepresident van Sales, die Bell heette, had er een slecht gevoel over. Een van Bells advocatenvrienden woonde dicht bij het huis van Brooks, en Bell vroeg de advocaat zijn vrouw te bellen, die naar het huis was gerend en had gezien dat de voordeur op een kier stond.

Ze had geroepen maar geen antwoord gekregen, dus had ze met haar nagel de deur verder opgeduwd en naar binnen gekeken...

En ze had gegild.

Terwijl ze terug naar huis rende, belde ze het alarmnummer en daarna haar man, die meteen Sunnie belde met een hakkeland verhaal over moord en bloed.

De politie kwam en daarna BM.

En al gauw verschenen de eerste mensen van de pers, die zich in de buurt ingroeven.

'Dit is echt klote,' zei een van de accountmanagers, een jonge man met haar tot halverwege zijn rug. 'Want wie zullen ze verdenken? De man met het lange haar.'

'Rob, denk toch niet alleen aan jezelf,' zei een van de vrouwen. 'Ze zijn allemaal dood.'

'Ja, maar wie zullen ze verdenken?' jammerde Rob.

Enkele anderen zeiden dat hij zijn mond moest houden, terwijl ze stiekem, in stilte, dankbaar waren voor hun netjes geknipte haar.

Het nieuws over de moord bereikte ook Ivan Turicek en Kristina Sanderson op de afdeling Systeembeheer van de Hennepin National Bank. Sanderson stond op het punt om naar huis te gaan: zij werkte van zes tot twee; Turicek kwam om twaalf uur 's middags en werkte door tot acht uur. Ze waren alleen op de afdeling en zaten achter een batterij computers en beeldschermen. Turicek had een deel van het nieuwsitem gezien op een tv in de Skyway, en ze hadden op een van de computers het internetnieuws van Channel Eleven opgezocht.

Channel Eleven was de nieuwszender met de details: verkrachting, marteling, moord, uitgestoken ogen, castratie... WE KOMEN, met een spatie.

‘O mijn god, wat hebben we gedaan?’ stamelde Sanderson, starend naar het beeldscherm, met haar hand voor haar mond. Ze was een broodmagere schizofreen met blond, pluizig haar en een schitterend witte glimlach... als ze lachte, was ze zo bleek als een vel printpapier.

Turicek schudde zijn hoofd. ‘Niet wij.’

‘Ivan, probeer me niks wijs te maken,’ zei Sanderson, met haar blik op haar lege werkblad. ‘Dit hebben wij gedaan en dat weet je net zo goed als ik.’

Ze waren alleen op de afdeling, maar vanuit de hoeken van de ruimte keken er camera's mee. Die zouden geen geluid opnemen, maar Turicek was een Russische immigrant, die nooit helemaal geloofde wat er over het beperkte surveillanceniveau werd gezegd. Voor zover hij wist luisterde er altijd iemand mee.

‘Stil,’ zei hij, en even later: ‘We moeten Jacob bellen. Of jij moet bij hem langsgaan. Waarschijnlijk ligt hij nog te slapen en weet hij dit niet.’

Ze keek op haar horloge: twee uur. Ze knikte. Jacob Kline werkte normaliter van acht tot vier, maar hij was er niet, was weer eens ziek. ‘Ja. Ik kan beter bij hem langsgaan.’

‘En wij waren het niet,’ zei Turicek weer. Hij keek haar aan, maakte zich zorgen. Sanderson leed aan een hele reeks lichte psychologische stoornissen en hij beschouwde haar als kwetsbaar. Ze slikte geen medicijnen, en de bank accepteerde de opvliegers die ze af en toe

had, want ze was obsessief-compulsief als het op orde en netheid van getallen aankwam. Als er ook maar één cijfer op een verkeerde plek stond, voelde Sanderson dat en zette zij het waar het thuishoorde.

Dat maakte haar tot een uitstekend programmeur en van grote waarde voor de bank. Desondanks was ze psychisch labiel en, af en toe, kwetsbaar. ‘Als er iets is wat ik in Rusland heb geleerd, is het dit: als je iets niet hebt gedaan, heb je het niet gedaan,’ zei Turicek, in een poging haar te overtuigen. ‘Je bent niet verantwoordelijk voor wat anderen doen. Dat kun je niet zijn. Als dat wel zo was, komt er geen eind aan de keten van verantwoordelijkheden en dan is er uiteindelijk niemand verantwoordelijk.’

‘Ik heb geen behoefte aan een filosofisch betoog,’ snauwde Sanderson. ‘Ik heb drie semesters filosofie als hoofdvak gehad.’

‘We moeten kalm blijven,’ zei Turicek. ‘We doen gewoon ons werk en we laten niks blijken. We weten niks. Níks.’

‘En dat “we komen” dan? Stel dat ze naar ons komen. Uitgestoken ogen en doorgesneden kelen? Nee, dank je. Dank je feestelijk!’

Turicek ging zachter praten. ‘Twintig miljoen,’ zei hij. ‘Twintig miljoen dollar.’

Dat had effect. De blik in haar ogen werd scherper en ze zei: ‘Tweeëntwintig nu, volgens mij. We moeten Edie bellen: het is tijd om er een punt achter te zetten.’

‘Hoeveel zit er nog in de pijpleiding?’ vroeg Turicek.

‘Twee miljoen,’ zei ze. ‘Niet het risico van het verplaatsen waard. Het is tijd om de oogst binnen te halen.’

‘Mee eens. Ga jij naar Jacob, dan bel ik Edie.’

Edie Albitis werd gek toen ze het hoorde. Ze stond op de Strip in Las Vegas, voor de ingang van Treasure Island, het was veertig graden en een obscene dikke vrouw kwam op de stoep haar kant op waggelen met een hondje in haar armen en gekleed in iets wat eruitzag als een tutu. ‘Ik ben degene die voor schut gaat,’ zei ze in haar mobiele telefoon, met één oog op de dikke vrouw. Ze wilde niet verpletterd worden. ‘De banken hebben een miljoen foto’s van me.’

‘Maar ze weten het niet,’ zei Turicek op de geruststellendste toon die hij kon opbrengen. ‘Op al die foto’s zie je eruit als de sultane van Istanbul.’

Albitis droeg een *hijab*, een traditioneel Arabisch vrouwengewaad, en hoewel zelfs in de meest conservatieve Arabische staten tegenwoordig een onbedekt gezicht werd toegestaan, droeg ze ook een *niqab* of sluier. In cultureel opzicht was deze kleding wat ongemakkelijk voor een vrouw die zowel topless als bottomless had gedanst – soms gelijktijdig – in zowel Moskou als New York, die Joodse ouders had die woonden in Tel Aviv, waar ze Arabisch had leren spreken, en die bovendien blond was. Maar als je geld witwaste met behulp van de meest vooraanstaande Amerikaanse banken, kon je maar beter zo weinig mogelijk huid laten zien wanneer je je rekeningen opende.

Ze sprak goed genoeg Arabisch om zich staande te houden tussen Noord-Afrikaanse Arabieren of Iraniërs, van wie de meesten hun Arabisch uit de Koran hadden geleerd, maar met Jordaniërs, Libanezen of Irakezen zou ze in de problemen kunnen komen. En natuurlijk waren de meeste Arabieren die bij Amerikaanse banken werkten afkomstig uit Jordanië, Libanon en Irak. Maar zo scheen het nu eenmaal te gaan in het leven, bedacht ze, iedereen en alles is eropuit om je een oor aan te naaien. ‘Wie heeft het verdomme gedaan? Deze moorden?’

‘Dat weet de politie nog niet,’ zei Turicek. ‘Ze doen er onderzoek naar.’

‘Ah, god. Het kost me een week om alle rekeningen leeg te halen.’

‘Nee, nee. We laten het staan,’ zei Turicek. ‘Kristina heeft gelijk: het is niet genoeg om het risico te nemen. Kunnen we niet beter alleen kopen wat we al online hebben, en laten verzenden wat we al hebben betaald?’

Albitis dacht hier even over na en zei: ‘Als ik opschiet, kan ik het in drie of vier werkdagen doen.’

‘Doe dat dan. Zijn we nog goed met de handelaars?’

‘Ja,’ zei Albitis. ‘Die stellen geen vragen zolang de overschrijvingen blijven binnenkomen. Maar ze verzenden het goud pas als het geld binnen is. Dat kan soms een volle dag duren. Ze weten dat als het goud eenmaal weg is, het niet meer terugkomt.’

‘Ik kan hier nu niet weg,’ zei Turicek. ‘Niet nu deze moorden zijn gepleegd. We moeten ons heel stil houden. Ik betwijfel of ze zelfs maar met ons zullen komen praten, maar als ze voor de deur staan, moeten we er zijn, allemaal.’

‘Shit. Waarom moet dit verdomme nú gebeuren? Nog een week en...’ Albitis trok door de sluiertjes heen aan haar onderlip. ‘Goed dan, hoor eens, laat me hier even over nadenken. Ik weet niet of ik het aantal handelaars nog verder kan uitbreiden, dus zal ik een of ander verhaal moeten bedenken voor degenen die we al hebben. Een of andere reden om de hoeveelheid te verhogen. Ze zullen verdomme niet veel Arabische vrouwen in hun winkel krijgen die met een kwart miljoen aan goud de deur uit lopen. Begrijp je wat ik bedoel?’

‘Ja, dat begrijp ik,’ zei Turicek. ‘Maar wat ik bedoel, is dat we geen keus hebben.’

Het goud kopen was het linke deel van het project. Goudhandelaren genoeg, en er werd ook genoeg goud verkocht, maar als de hoeveelheden te groot werden, gingen ze zich misschien dingen afvragen. Of het niet met drugs, spionage, terrorisme of wat ook te maken had. Ze wilde niet het kantoor van een goudhandelaar binnenstappen en opgewacht worden door de FBI. ‘Het is maar een routinecontrole, mevrouw,’ zouden ze zeggen, om vervolgens te ontdekken dat ze een blondje met een twijfelachtig paspoort was.

‘Dus we stappen eruit,’ zei Turicek. ‘Jacob ook.’

‘Je moet Jacob een beetje in de gaten houden,’ zei Albitis.

‘Dat weet ik. Dat doen we. Kristina houdt hem onder de duim.’

‘Ze zijn allebei niet goed snik.’

‘En ik hou ze allebei in de gaten.’

‘Oké, doe dat, Ivan,’ zei Albitis. ‘Ik ga meteen aan de slag. Ik was van plan om vanmiddag nog vier accounts te openen, maar ik ga mijn spullen pakken en ben hier weg. Ik ga naar LA, haal een paar bestellingen op en plaats nog een paar orders. Mijn verhaal verzin ik onderweg wel.’

‘Wees voorzichtig,’ zei Turicek. ‘Als je het gevoel hebt dat iemand je in de gaten houdt, stop er dan mee. We kunnen beter genoeg nemen met wat we nu hebben dan de komende twintig jaar in de bajes doorbrengen. Of dit stelletje gestoorden achter ons aan krijgen.’

‘En ik dacht dat een hedgefonds riskant was,’ zei Albitis. ‘Maar daar overkomt dit soort dingen je niet.’

‘Nee, dit lijkt verdomme meer op *vory*,’ zei Turicek, en hij huiverde toen hij het woord uitsprak. Als ze het geld van de Russische maffia hadden gestolen, zou die twee dingen terug willen: het geld en hun

hoofd op een schaal, of, als ze moesten kiezen, alleen hun hoofd.

‘Jezus,’ zei Albitis. Ze keek geschrokken naar links en naar rechts en zag dat de dikke vrouw al buiten gehoorsafstand was. Albitis zou een beetje op haar taal moeten letten. Zich als ingetogen moslima vermommen om de camera’s in de banken te misleiden lukte nog wel, maar geboren als bijdehandje met grote waffel had ze haar manier van praten nooit voldoende onder controle gekregen.

Deden conservatieve Arabische vrouwen dat, op straat ‘jezus christus’ en ‘godverdomme’ mopperen? Ze nam aan van niet. ‘Oké,’ zei ze. ‘Ik ga aan de slag.’

Terwijl dit gaande was, checkten de drie Mexicanen uit bij de Wee Blue Inn in West St. Paul, een voor een, met vijftien à twintig minuten tussenruimte.

De Wee Blue Inn bood onderdak aan haastige romances en mannen die te voet arriveerden, die dringend behoefte hadden aan een douche en een paar uur slaap, en een wastafel om een paar kleren te wassen, en die geen creditcard hadden om te betalen. Het maakte de eigenaar niet uit: cash geld was net zo welkom als een creditcard, als er maar werd betaald.

De Mexicanen waren twee dagen daarvoor ingecheckt, een halfuur na elkaar, kleine, jonge mannen, twee van de drie nog maar tieners, maar met gespierde armen, strakke gezichten en helemaal geen buik, en met harde, donkere ogen die de eigenaar herinnerden aan de zwarte knikkers uit zijn kindertijd, die grote die ‘bonken’ werden genoemd.

Ze checkten een halfuur na elkaar in en namen ieder een eigen kamer, maar ze hoorden wel degelijk bij elkaar. De eigenaar stelde hun geen vragen. Dat leek hem niet gepast. De illegale latino die het motel schoonhield, had ze zien arriveren en had tegen de eigenaar gezegd dat hij de komende twee dagen vrij nam.

‘Ik heb je niet aangenomen om vrije dagen te nemen,’ had de eigenaar geantwoord.

‘Toch neem ik twee dagen vrij,’ had de illegaal volgehouden. ‘Als u me wilt ontslaan, doet u dat maar. Ik ga.’

En hij was vertrokken.

Het kwam de eigenaar voor dat de tijdelijke afwezigheid van zijn

loonslaaf mogelijk iets te maken had met de komst van de drie kleine mannen.

Maar ook nu leek het ongepast om hem ernaar te vragen.

In bepaalde bedrijfstakken was enige terughoudendheid geboden.